

Ko tu gribi, lai Es tev daru?

Krusta draudze, 27.10.2024.

46 Un tie nāk uz Jēriku; un, Viņam ar Saviem mācekļiem un daudz ļaudīm no Jērikas izejot, Timeja dēls Bartimejs, kāds akls nabags, sēdēja ceļmalā.

47 Un, izdzirdīs, ka tas esot Jēzus no Nācetes, viņš sāka saukt un sacīt: "Jēzu, Tu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"

48 Un daudzi to apsauca, lai paliek klusu.

Bet tas jo vairāk brēca: "Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"

49 Un Jēzus apstājies sacīja: "Ataiciniet viņu."

Un tie aicināja aklo, tam sacīdami: "Turi drošu prātu, celies, Viņš tevi aicina."

50 Un, savu apmetni nometis, tas cēlās un nāca pie Jēzus.

51 Un Jēzus griezās pie tā un sacīja: "Ko tu gribi, lai Es tev daru?"

Bet aklais Viņam sacīja: "Rabuni, ka es varētu redzēt."

52 Un Jēzus tam sacīja: "Ej, tava ticība tev palīdzējusi."

Un tūdaļ tas kļuva redzīgs un pa ceļu Viņam sekoja.

Marka ev. 10: 46-52

Mijā draudze!

Šo trešdien mēs atkal svinēsim Reformācijas svētkus. Būs pagājuši 501 gads, kopš Lutera sarakstīja un publicēja savas 95 tēzes par grēku atļaidēm.

Kas kopīgs Reformācijai, šim stāstam un mūsu situācijai?

Sāksim ar pēdējo. Pagājušajā nedēļā mums bija seminārs par spēcināšanu un mācīšanos darbībā. Doma tāda, ka cilvēki, kas vēlas kaut ko mainīt savā dzīvē, to var darīt kopā ar citiem, tādējādi iegūstot varu un kontroli pār savu dzīvi. Katram ir tiesības aprakstīt savu situāciju ar saviem vārdiem, un katram ir autoritāte un kompetences, lai to mainītu. Tas skan ļoti vienkārši, bet reālajā dzīvē mēs vienmēr atkal piedzīvojam, cik grūti ir izkļūt no atkarībām, pārvarēt savas bailes, apgūt jaunas prasmes.

Kā draudze mēs joprojām varam zaudēt savas telpas savas pārliecības dēļ. Bet arī pārlietu liela atkarība no mācītāja vai no dažiem citiem darītājiem neveicina patstāvību. Bailes un nedrošība liedz iziet no savas komforta zonas, uzņemties atbildību un mācīties kaut ko jaunu.

Reformācijas laikā baznīca kontrolēja pieeju Bībelei, tā noteica, kā to pareizi saprast. Cilvēki pakļāvās baznīcai arī tāpēc, ka viņi uzskatīja, ka baznīcai pieder vara arī pār dzīvi pēc nāves, - cik ilgu laiku ir jāpavada šķīstīšanas ugunī. Lutera un viņa domu biedri apstrīdēja šo varu. Tulkojot Bībeli vācu valodā, katrs pats varēja izlasīt, kas Bībelē ir rakstīts. Uzsverot to, ka Dievs mūs atpestī, nevis pateicoties saviem nopelniem, bet tāpēc, ka Jēzus ir miris par mums. Lutera atsauca atmiņā apustuļu Pāvila mācību, ka mēs esam taisnoti, pateicoties Dieva žēlastībai.

Lutera uzskatīja, ka ikviens cilvēks, kas ir kristīts un tic Jēzum, ir reizē arī priesteris. Lai apmācītu tautu, viņš uzrakstīja Mazo katehismu. Tomēr šī reformācija netika novesta līdz galam. Vēlāk nāca jauni kungi, - laicīgā vara, kas

iecēla mācītājus un noteica, kādā ticībā cilvēkiem ir jātic. Šodienas baznīca joprojām nav atguvusi savu brīvību no šīs ietekmes.

Šodienas stāstā ir runa par vienu aklu ubagu vārdā Bartimeju. Viņa kontrole pār savu dzīvi ir stipri ierobežota. Gandrīz visās lietās viņam ir vajadzīga palīdzība, vienmēr ir jābūt kādam, kas viņu pavada, jo pats nespēj orientēties.

Tā kā tajos laikos nebija nekādas invalīdu pensijas, viņš ir pilnā mērā atkarīgs no žēlastības dāvanām, ko cilvēki viņam dod. Kādā dienā viņš sēž pie Jērikas pilsētas vārtiem, lai ubagotu. Kāds viņam pasaka, ka tūlīt tuvosies Jēzus ar Saviem sekotājiem. Par Jēzu viņš bija dzirdējis, tas bija liels brīnumdarītājs, kas daudziem bija palīdzējis. Varbūt, ka Viņš arī Bartimejam varēs palīdzēt?

Kad Jēzus tuvojas, Bartimejs skaļā balsī sauc: **"Jēzu, Tu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!"** Jēzus līdzgaitnieki grib viņu apklusināt, - ko viņš nabags iedomājas traucēt Jēzu, stāvi klusi un paliec savā vietā kur esi, tikai netraucē mūs! Bet Bartimejs nebeidz saukt, viņš zina, ka tā ir viņa vienīgā iespēja satikt Jēzu. Kad Jēzus apstājas un viņu aicina, tas, neskatoties ne uz ko, atstāj savu mēteli ceļmalā un dodas pie Jēzus. Ja atceramies notikumu ar bagāto jaunekli - viņš nespēja atteikties no savas mantas, bet noskumis devās mājās. Turpretī Bartimejs Jēzus dēļ atstāj visu, kas viņam piederēja. Mēteliņš viņam bija vienlaicīgi sega un apģērbs, to pametot, viņam nebija nekādas garantijas, ka varēs to atgūt atpakaļ, jo viņš taču bija akls. Tik liela viņā bija vēlēšanās atgūt redzi. Kādreiz ir jāiet uz pilnu banku, lai izlauztos cauri visiem mūriem, kas mūs ierobežo. Arī Mārtiņš Lutērs riskēja ar visu, kas viņam bija, pat ar savu dzīvību.

Centrā ir Jēzus. Kā ir ar mūsu redzi, mūsu vīziju? Vai mēs vēlamies atgūt savu patstāvību no bailēm, no grēkiem, no atkarībām? Vai mēs vēlamies satikt Jēzu? Vai Viņš ir tikai mūsu iztēles objekts, skaists tēls, ko esam sev izveidojuši? .

Pirms kāda laika jūs uzdevāt jautājumus par ticības lietām. Uz vienas lapiņas bija jautājums, - *Vai var citi uzbāzties ar saviem padomiem un ieteikumiem, ja tu nemaz neesi lūdzis?*

Jēzus nevienam neuzbāzās ar Savām zināšanām, lai gan kā Dieva Dēls Viņš ļoti daudz zināja un mācēja. Viņš sagaida Bartimeju un viņam jautā: **"Ko tu gribi, lai Es tev daru?"** Jēzus tieši pirms tam šo pašu jautājumu uzdeva saviem mācekļiem Jēkabam un Jānim. Viņi gribēja kļūt par ministriem Dieva valstībā.

Šo lūgumu Jēzus noraida. Viņš nav nācis, lai apmierinātu mūsu godkāri vai varas kāri. Bartimejam Jēzus saka: **"Ej, tava ticība tev palīdzēs."**

Ticībā ir milzīgs spēks. Ticība deva Bartimejam spēku izteikt savu vēlēšanos, pārvarēt visus šķēršļus un mesties Jēzus rokās. Jēzus iedrošina viņu arī turpmāk uzticēties. Un Bartimejs, atšķirībā no bagātā jaunekļa, seko Jēzum.

Mēs nezinām, vai Bartimejs vēl bija ar Jēzu, kad Viņš tika krustā sists.

Arī Jēzus neizpilda visas lūgšanas, bet Viņš pats iet pa ciešanu ceļu, caur nāvi uz jaunu dzīvi Dieva godībā.

Noslēdzot, mēs varētu visi viens otram pajautāt: *Ko tu gribi, lai es tev daru?*

Sameklējam sev kaimiņu un pajautājam. Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 28.10.2018.